

ærede Ordfører for Mindretallet, maa kaste et tungt Lod i Bøgtkaalen, naar i en følgende Samling en Finanslov sendes ind til Landsthinget, og der der bliver Spørgsmaal om, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til forskjellige Punkter, hvorom der have været Uoverensstemmelse mellem Regjeringen — af hvem denne Regjering saamaatte bestaa — og Folkethinget, navnlig naar Regjeringens Medlemmer ikke modsætte sig en saadan forandret Fremgangsmaade.

Jeg har nu mindet Dem, mine Herrer, om den Opfattelse, som man i Landsthinget har af Betydningen af, at Ministrene der stille vigtigere Forslag til Ændring i Finansloven, men maa, inden jeg gaar videre, indskyde en Bemærkning. Dette var dog altid en Flertalsopfattelse; men nu synes Mindretallets ærede Ordfører mig at gaa saa vidt, at han ligesom bebrejder Regjeringens Medlemmer, at de her i Thinget arbejde for deres Anskuelse, altsaa medens Sagen endnu ikke er gaaet ud af dette Thing. Dette altsaa, at en Minister fremsætter et Forslag, at han kæmper for det ved anden Behandling, og saa forsøger paa, om han ikke ved Grunde kunde gjøre sine Anskuelser saa indlysende ved tredie Behandling, at et Flertal vilde slutte sig dertil, det skulde nu være vigtigt, naar ikke vedkommende Minister er beredt paa at opfordre Landsthinget til at slutte sig dertil under saadanne Vilkaar, at Landsthingets Beslutning, naar den vender tilbage hertil, skal fastholdes af yderste Magt. Er dette virkelig det ærede Udvalgsmindretals Mening, saa synes det mig rigtignok, at det er den forkerte parlamentariske Verden; da synes Mindretallet mig at stille en Fordring, som jeg ikke engang erkender, at et Flertal altid kan stille. At Mindretallet i dette Thing skulde stille den Fordring, at et Forslag, som ikke her kunde sættes igjennem, ubetinget skulde opstilles i det andet Thing, fordi det dog har fundet Understøttelse hos Mindretallet her, den Fordring altsaa, at dets Vedtagelse skulde søges gjennemført først i det andet Thing og saa her paa den mest energiske Maade, er ganske vist en saa vidt dreven Opfattelse af et Mindretals Net, som jeg virkelig ikke nogenstunde har hørt.

Jeg vender nu tilbage til Spørgsmaalet om Disfensier mellem Regjering og Folkething og mellem Folkething og Landsthing paa Finanslovens Omraade. Der tror jeg nu, at jo mere Folkethinget vil forsøge at bruge Finansloven til noget Andet, end den er bestemt til, jo mere det vil forfølge politiske Interesser, som ere Finansloven uvedkommende, gennem Finanslovens Behandling (Berg: Uvedkommende politiske Interesser?) ja, jeg gjentager det, forfølge politiske Interesser, som ere Finansloven uvedkommende, gennem Finanslovens Behandling, desto mere vil Landsthinget blive drevet til at behandle Finansloven uden Hensyn til, om der stilles Ændringsfor-

slag fra vedkommende Minister eller ikke, ganske saaledes som Landsthinget behandler enhver anden Lov. Det er sandsynligvis derhen, mine Herrer, at vi komme, naar de behandle Finansloven efter Hensyn, som ikke ere rent finansielle, det er derhen De drive det andet Thing. Det har jo alt vist sig i nærværende Samling, at Landsthinget af formelle Hensyn har vedtaget Forandringer, som Regjeringen ikke havde foreslaaet; naar noget Sigtende ikke alt i Al har vist sig med Hensyn til Realitetsspørgsmaal, saa er det ikke vanskeligt at finde Grunden dertil. Det er tildels i det Mindste, fordi der — jeg holder mig her navnlig til Hovedspørgsmaalet om Pantferstisbevillingen; var der stillet Ændringsforslag med Hensyn til dette Punkt, vilde der vistnok ogsaa være blevet stillet andre Ændringsforslag — har blandet sig Realitetstviol ind i Sagen. Ingen, der har haat Leilighed til at følge Forhandlingerne i det andet Thing, Ingen, som har lagt Mærke til de Udtalelser, der kom fra flere ansætte Medlemmer der, vil kunne dølgte for sig selv, at der ikke var nogen forud given, sikker og bestemt Overbevisning om Nødvendigheden af en saadan Bevilling. Jeg har for min Del vel ikke nogen Tvivl om, at hvis min Kollega Marineministeren havde anset det for rigtigt at stille Forslaget saa bestemt og skarpt paa den Maade, jeg før havde betegnet, vilde det være bleven vedtaget. Men der var ikke en saadan sikker Overbevisning, at Thingets Flertal vilde tilegne sig denne Anskuelse og fastholdt den, naar ikke Regjeringen, naar ikke vedkommende Marineminister optraadte derfor paa den særegne Maade, jeg ovenfor karakteriserede. Og jeg har megen Tvivl om, at man i Landsthinget i Almindelighed ventede eller ønskede en saadan Fremgangsmaade fra Marineministerens Side, dette var vistnok den ene Grund. En anden Grund er Finanslovens Indhold i det Hele. Der er i Landsthinget brugt stærke Udtryk om Finanslovens Kundelighed, stærkere end jeg kunde have understrevet dem, og jeg tog derfor ogsaa et Forbehold derimod i Landsthinget. Jeg skulde ikke have hørt disse stærke Udtryk, naar ikke den ærede Ordfører her i Thinget havde sigtet til disse Uttringer. Uttringer, som fremkomme fra enkelte Medlemmer, ere ikke heller uden videre hele Thingets Anskuelse; men man kan slaa Afskilligt af paa disse Kundelighedsyttringer, og Finanslovsforslaget kan endda i det Hele betegnes som brugeligt, om der end har været Uenighed om visse i og for sig vigtige Spørgsmaal. Man kan ikke med Føje sige, at der gennem Folkethingets Behandling af Finansloven har vist sig noget Forsæt til paa en tentativ Maade at afknappe Bevillingerne og navnlig ikke til at gjøre Forskel mellem enkelte Ministre paa den ene Side og andre Ministre paa den anden Side. Det er klart, at der kunde